

Pondělí 18. července

Do začátku letních prázdnin mi zbývá jeden týden. Nemůžu si pomoci, příšerně závidím rodičům Správné pětky – nejen že mamka a tatka Juliána, Dicka a Anny své ratolesti pod nejmenšími záminkami házeli na krk tetě Fanny a strýčkovi Quentinovi, ale teta Fanny je pak vždy vysílala na ostrovy a vřesoviště a do jeskyní PLNÝCH ZLOČINCŮ A VANDALŮ A PAŠERÁKŮ, aby měl strýček Quentin klid na práci na svých vynálezech. Často jsem zvažovala, jestli by mi něco takového prošlo taky, jednou jsem totiž *sama* vynalezla parádní appku, co mi vydělala fakt hezké peníze. Bohužel, svět mobilních aplikací je vrtkavý a po dnešním hitu zítra už ani pes neštěkne, natož aby si ho koupil. Cítím v kostech, že bych měla na to svůj úspěch zopakovat, jen kdybych mohla děti vyhnat přes léto do divočiny (a přestat se flákat a žrát sušenky). Co si vzpomínám, strýček Quentin nikdy na svých vynálezech nevydělal ani pětník, a proto byli s tetou Fanny chudí a nuceni starat se o ty obludné spratky. Tím spíš je nefér, že se dneska tak blbě kouká na rodiče, co dětem první den prázdnin strčí do rukou kolo a pytlík se sendviči a řekne jim, ať se vrátí domů až těsně před začátkem školy. Jane je už jedenáct, víc než dost na Správnopětkaření. Jednou jsem jí něco takového nadějně navrhla, zrovna během jedné z našich častých hádek o tom, proč nemůže mít účet na Instagramu, a ona mě upozornila na mnoho ilegálních aspektů mého plá-

nu a pohrozila, že pokud s tím ještě někdy začnu, zavolá na Linku bezpečí.

Nejvíc mě štvou nároky, které letní prázdniny obnáší, protože čteme knížky Správné pětky s Peterem, i když poněkud proti jeho vůli. Každý večer mi oznamuje, že by se mnohem radši koukal na YouTube než trpět další kapitolu okouzlujících žertíků, veselí a maření plánů zlotřilých zlodějíčků. Samozřejmě, Jane s přehledem odmítla být součástí něčeho tak dětinského, jako je čtení na dobrou noc. Dospěly jsme ke kompromisu, že si bude večer číst sama, což mi přišlo jako velmi rozumná nabídka, dokud po dvou kapitolách neprohlásila, že *Anna ze Zeleného domu* je blbost a nuda a proč Anna v jednom kuse žvaní o představitosti, a já na ni vyštěkla, že nemá duši a že je podstrčená obluda, protože žádné dítě mojí krve by o Anně Shirleyové takhle nemluvalo. Teď předstírám, že nevím, že kouká na internetu na make-up tutoriály, místo aby se potulovala po Avonlea s Gilbertem Blythem (do kterýho bych mimochodem, ksakru, stále šla).

Peterovi se nepovedlo zlomit mi ducha tak jako Jane, takže ho stále nutím se mnou prozkoumávat Kirrinský ostrov. Myslím, že se pokouší ze společného čtení vyvlíknout použitím chemických zbraní, protože přísahám, že během něho prdí mnohem víc než normálně, a to je něco u dítky, které jednou pyšně oznámilo, že se třídní učitelce z jeho větrů udělalo špatně. Jednou nebo dvakrát jsem musela ukončit kapitolu předčasně, protože mi příliš slzely oči.

Teoreticky by pro mě letošní léto nemělo být tak hektické jako jindy, protože jsem se před třemi měsíci, možná hloupě, rozhodla dát v práci výpověď. Měla jsem velké plány stát se důležitou herní návrhářkou, motivována úspěchem, který jsem před dvěma lety sklidila s aplikací *Proč máma pije*. Odstupné mi poskytovalo finanční polštář do doby, než při-

jdu s novým herním hitem. Když jsem s prací sekla, měla jsem hlavu plnou geniálních nápadů, věřila jsem, že na vytvoření něčeho, z čeho si pořádně namastím kapsu, potřebuju jen trochu času. Když se ale své nápady pokouším přeměnit ve hru nebo aplikaci, jsou trochu... no, na prd. Taky v tom možná hraje roli to, že opravdu, opravdu nejsem schopná rozvrhnout si pořádně čas a že po letech snění, jak jednou vypadnu z kanceláře, mi přijde pracování doma s nikým kolem dost osamělé. Dokonce mi začíná chybět i Jean z oddělení přepravy, která ráda vyprávěla dlouhé a detailní příběhy o stavu svého žlučníku. Nemluvě o tom, že když strávíte celý den sama doma, spořádáte ohromující množství čokoládových sušenek. Takže nejen, že se mi nedaří dosáhnout Velkých Věcí a cítím se osamělá, taky jsem přibrala asi šest kilo. Pokaždé mi vyrazí dech, když náhodou zahlédnu v zrcadle velikost vlastního zadku. Vybaví se mi jedna z těch dětských knížek *Já rostu... a můj zadek se mnou...*

No, s létem na obzoru jsem zaboookovala několik sportovních táborů a slečen dohlížitelek a uzavřela s přáteli složité dohody o hlídání dětí, aby bylo o naše potomky přes prázdniny aspoň nějak postaráno A ZÁROVEŇ abychom měli šanci něco v klidu odpracovat a neutratit hafo peněz. Jistěže i tak všichni utratíme hafo peněz, děcka budou vyžadovat zábavu a jídlo ve znepokojivých intervalech a kvantitách. Divím se, jak přežijí ve škole, kde nemůžou v jednom kuse kdákat po jídle jako vyhladovělí malí špačci, zobáky dokořán, nikdy neukojitelní.

Pátek 22. července

A mají hotovo! Celý týden se děti vlekly ze školy domů obtížené hromadami otrhaných učebnic a pomuchlaných výtvorů z výtvarky, všech pokrytých tlustou vrstvou třípytek, které se mi okamžitě rozlezly po celém domě. Všechno se to zřejmě musí zachovat, protože jak tvrdí Jane: „Až budu slavná influencerka, mami, tohle všechno bude mít strašnou cenu!“ Nechápu, jak Janina neumělá kopie Van Goghových *Slunečnic*, na pohled nerozeznatelná od kterékoli jiné ve třídě, může kdy mít pro kohokoli kromě mě nějakou hodnotu, ale děti se tváří, že bych jim zničila sny a dětství, kdybych cokoli z toho vyhodila. Jistěže ale každý večer v tajnosti odeberu pár kusů a uložím je venku v popelnici, zatímco děti láskyplně ujišťuju, že všechno je v bezpečí na půdě.

Peter si ještě přinesl domů domácí úkol na léto – malou rostlinku, kterou musí přes prázdniny udržet při životě a po celý zbytek roku opečovávat. Žůžo. S kytkama to neumím. Umírají mi pod rukama i kaktusy. Zeptala jsem se Petera, co to je za druh rostliny, abych mohla v případě potřeby koupit novou. Peter ochotně odpověděl: „Zelená rostlina, mami.“ Mám dojem, že mi to moc nepomůže, až budu obcházet místní zahradní centra s uříznutou větévkou pro porovnání. Možná je tohle trest za to, že jsem nechala uprchnout třídního křečka, když *mně* bylo devět. Dostala jsem ho na víkend domů do péče a Hannibala už nikdy nikdo nespatriil. Dohnala jsem matku k túře po zverimexech, dokud nenašla vhodnou náhradu. Máma celé roky přísahala, že ho slyší po nocích šramotit v domě, ale spíš si vymýšlela, abych přestala plakat, potom co jsem jednou spatřila Alphonsa, mámina krvelačného siamského kocoura, jak si slízává z pacek zby-

ky něčeho podezřele připomínajícího křeččí srst a tváří se mimořádně spokojený sám se sebou.

Pondělí 25. července

První den prázdnin. Asi to mohlo být i horší. Když jsem byla malá, měla jsem knížku *První den prázdnin* o tučňáčích delikventech, kteří ukradli motorku, vyjeli si a roztrískali ji (netuším, proč tučňáci kradli motorku). Dneska se to alespoň obešlo bez krádeží vozidel a mluvících zvířat. Nahradila je spousta pyskování.

Vzala jsem si den volno, říkala jsem si, že pro děti bude fajn, když uděláme první den něco společně. Jane chtěla do kina, Peter na laser tag, já zamítla oboje a odsekla, že podnikneme něco milého a zábavného. Dostala jsem do péče i Sophii a Tobyho, nejlepší kamarády těch dvou, v rámci složité výměny potomstva s mým známým Samem (Sam je svobodný otec, a tak to má z mých přátel asi nejtěžší), a s úsměvem jsem navrhla, že by mohlo být hezké navštívit nějaký zámeček a poučit se o historii.

„Nůůůůůůdo!“ zasténaly moje děti a Sophie a Toby si očividně mysleli to samé, ale aspoň byli natolik vychovaní, aby drželi zobák.

„Proč to musíme dělat? Tohle je na nic,“ funěla Jane.

„Mamí, můžeme si vzít iPady?“ škemral Peter.

„BUDE TO ZÁBAVA!“ zařvala jsem. „BUDE TO ZAJÍMAVÉ A POUČNÉ A BUDETE NA TO SLÁSKOU VZPOMÍNAT! A taky aspoň využiju své členství v National Trust, na které si váš otec stěžuje, že jen žere peníze.“

Hned jak jsme dorazili na místo, vzpomněla jsem si, proč to

podělané členství nevyužívám – protože budovy spravované National Trustem jsou přecpané velice drahými a křehkými krámy, které s dětmi nejsou moc kompatibilní, hlavně s malými kluky. Snila jsem o dětských tvářičkách zářících údivem nad poklady bohaté historie naší země, ale místo toho jsem křičela: „Nešahej, NEŠAHEJ NA TO! DOPRDELE NEŠAHEJ! ŘEKLA JSEM NEŠAHEJ NA TO, NECHOĎ ZA TEN PROVAZ, NESEDEJ SI NA TO, NO PROBOHA, ACH NE, NE,“ zatímco přísně odění důchodci nespokojeně přihlíželi a v duchu psali vzteklé dopisy do *Daily Mailu*. Třeba bych mohla navrhnout aplikaci, která se nahraje dětem na mobily a iPody a dokáže poznat, kdy jsou v blízkosti něčeho drahého a křehkého, takže začne vibrovat a vřískat: „NEŠAHEJ NA TO!“ Rodičům by to ušetřilo hlasivky. Hodilo by se to na spoustě míst, nejen v zámečcích – třeba v prodejnách s porcelánem. I když si tu spoušť, co po vás zůstane, docela zasloužíte, když jste tak blbá, že vezmete děti do obchodu s porcelánem...

Děcka sežrala s láskou přichystaný piknik na cestě autem, protože tři minuty od domu „zmírala hlady“, jak jinak. Nezbyvalo mi než je vzít na oběd do restaurace. Návštěva samoobslužného bistra se čtyřmi dětmi v závěsu není příjemný zážitek. V jedenácti a devíti letech by teoreticky měly být docela samostatné, ale v praxi se ukázalo, že obtížné úkoly jako stát ve frontě, držet tác nebo si vybrat, kterou příchut' džusu chtějí, byly nad jejich síly. Než jsme se konečně usadili, musela nás nenávidět celá země. Zapečené těstoviny, na kterých Jane trvala, že je musí mít a že je rozhodně sní, se ukázaly být nepoživatelné, protože myslela, že v nich zahlédla kousek červené papriky, a já přece *mám vědět*, že nesnáší červenou papriku. Sophie si spálila polévkou pusu, i když jsem jí řekla, že má foukat. Peter a Toby jedním soustem vdechli obsahy svých dětských

krabiček a rozhlíželi se nadějně po něčem dalším, zatímco já lila do Sophie studenou vodu, seškrabovala pro Jane majonézu ze *svého* sendviče, vrčela: „Ne, *nikdo* nedostanete kolu,“ slibovala jsem jim doma chipsy a odolávala nutkání prostě vyjít na vzduch a rozmlátit si hlavu o malovanou zídku venku. Stejně by mi asi dali pokutu za ničení majetku National Trust.

Přitáhla jsem další šokované pohledy, když jsem popohnala děti slovy: „No tak, zvedejte se, vy zrůdní démoni.“ Nejsem si jistá, co ten šok vyvolalo, zda to, že jsem svá drahá dívka nazvala zrůdnými démony, nebo že na to slyšely.

Kolik že ještě zbývá dní do konce prázdnin?